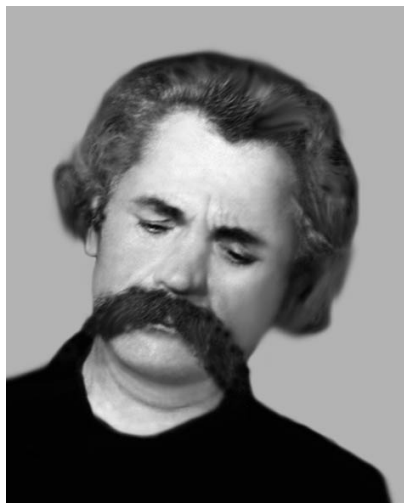

ВІТРИК Павло Павлович (22. 10. 1918, с. Рибці, нині Полтав. р-ну Полтав. обл. — 12. 01. 1997, там само) — скульптор. Батько [О. Вітрика](#). Учасник 2-ї світової війни. Бойові нагороди. Малював з дитинства, ліпленням захопився від 1943. У повоєнні роки працював оформлювачем. Автор пам'ятників, пов'яз. з 2-ю світ.

війною; нац. тематику представлено шевченкіаною. Образно-мист. трактування пам'ятників і погрудь Героїв Рад Союзу та діячів підпілля подано в офіційно витриманих нормах естетики соцреалізму. Твори експонувалися на худож. виставках у Полтаві (від 1954), Києві і Москві (1964). Роботи зберігаються у музеях Полтави.

Основні твори

пам'ятники солдатам у селах Полтав. і Житомир. обл.; композиції – «Думи мої, думи», «Рече та стогне Дніпр широкий» (обидві – поч. 1960-х рр.), «Мені тринадцятий минало» (1964), «Перебендя» (1969), «Кобзар» (1973); станк. твори – «Дощик» (1966), погруддя Героїв Рад. Союзу Г. Кагамлика й О. Убийвовк (обидва – 1960-і рр.); М. Гоголя (1967), Г. Сковороди (1972), Марусі Чурай (1974).

Рекомендована література

1. Делія В. Скульптор з Рибців // Україна. 1970. № 24.

[В. М. Ханко](#)

Бібліографічний опис:

Вітрик Павло Павлович / В. М. Ханко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-35013>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).